

Vasadi Péter

A nagy idegen

R. Scaife-nek

„Ami lát, azt nem lehet látni.”

Védák könyve

Viktor E. Frankl közlése *A tudattalan Isten* c. művében

Észre se vettem, hogy
a sűrű belga kocsisor
s a Casino fehér oszlopai
elválasztanak a tengertől.
Körös-körül óvatos dudálás.
Előttem, alattam alig hús
méterre ez az esetlen
diózöld óriásvíz, ég-
színek áramlásaival.

Ez a tág tekintetű szem,
vagy inkább pillantás
vár, bűvöl, hív, leigáz,
egy orrszarvú páncélos
közönyével. Hirtelen elereszt.
Bukdácsolva futok, ugrálok
lefelé az út magasából.
Itt van, megállít a homokon.
Szeretnék mondani valami
egyenrangút, hogy milyen,
mi ez az elsőpró jelenés,

de semmi nem jön ki,
nem akar elhangozni.
Ez a fajta valóság nem
hagyja magát megfogni,
ütni, simogatni. Elutasít,
összegyűr hangot, szót,
ámulatot, leleményt.
Nincs se közel, se távol.
Itt van. Ő ez itt, és ő a van.
Kíméletlenül emberidegen.

Elvállalja a semmit.
De szép, embertelenül szép.
Nézem. Ez az egy, amit tehetek.

Szemben a másik part,
a függőlegesen lemart
sziklás, fűgyomos, mély
meredek; az ott Anglia.
Az ember nagy.
A természet nagyobb.
Teremtőjük egyetlen.

*A vers közzétételével emlékezünk a 2017.
november 24-én elhunyt költőre.*